

D E C I Z I E

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecător
Judecători

Oleg Sternioală
Valeriu Doagă
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de administratorul insolvenței Societății cu Răspundere Limitată „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian,

în cauza la cererea depusă de administratorul insolvenței Societății cu Răspundere Limitată „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale Societății cu Răspundere Limitată „Tat-Gazgrup”,

împotriva hotărârii din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 27 septembrie 2016 creditorul SRL „Gaznolia” a depus cerere introductivă cu privire la declararea debitorului SRL „Tat-Gazgrup” în stare de insolvență și intentarea procedurii de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup” din motivul incapacității de plată.

Prin încheierea din 06 octombrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de creditorul SRL „Gaznolia” cu privire la intentarea procedurii de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup”, a fost pus sub observație debitorul, prin desemnarea lui Sergiu Casian în funcția de administrator provizoriu.

Prin hotărârea din 28 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău a fost intentat procesul de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup”; a fost desemnat în funcția de administrator al procesului de insolvență SRL „Tat-Gazgrup”- Sergiu Casian.

La data de 11 mai 2017 administratorul insolvenței SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian a depus cerere prin care a solicitat tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Tat-Gazgrup”: administratorul Iurie Nicov, asociații Natalia Nicov, Adrian Vrancean, Eugenia Ursu și încasarea în mod solidar de la Iurie Nicov, Natalia Nicov, Adrian Vrancean, Eugenia Ursu o parte din datoriile debitorului și anume creanțele de rangul III și V în sumă totală de 406597, 58 de lei.

În motivarea cererii s-a invocat că din extrasul din Registrul de stat al persoanelor juridice, rezultă că SRL „Tat-Gazgrup” a fost înregistrată la 27 aprilie 2000, Iurie Nicov a fost înregistrat ca administrator al SRL „Tat-Gazgrup”, iar Natalia Nicov, Adrian Vrancean și Eugenia Ursu în calitate de asociați ai SRL „Tat-Gazgrup”.

În contextul prevederilor art. 248 alin. (1) lit. a), c), h), alin.(5), (6) al Legii insolvenței, administratorul insolvenței SRL „Tat-Gazgrup” a pretins tragerea la răspundere subsidiară a administratorului SRL „Tat-Gazgrup”- Iurie Nicov și a asociaților SRL „Tat-Gazgrup”-Natalia Nicov, Adrian Vrancean și Eugenia Ursu, indicând că la 22 aprilie 2017 au fost validate creanțele creditorilor în sumă totală de 409927, 04 lei, inclusiv penalități în sumă de 3329, 46 de lei, care urmează a fi încasate în mod solidar de la personale cu funcție de răspundere ale debitorului și anume: Iurie Nicov, Natalia Nicov, Adrian Vrancean și Eugenia Ursu.

Prin hotărârea din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca fiind neîntemeiată și depusă cu încălcarea termenului prevăzut de art. 248 al Legii insolvenței cererea depusă de administratorul insolvenței SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Tat-Gazgrup” și încasarea în mod solidar a sumei de 406597, 58 de lei de la administratorul statutar Iurie Nicov și asociații Natalia Nicov, Adrian Vrancean și Eugenia Ursu.

La 29 decembrie 2017, conform sigiliului oficiului poștal (f.d.95), administratorul insolvenței SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian a declarat recurs împotriva hotărârii din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea acesteia, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

În susținerea recursului s-a invocat că instanța de insolvență a respins cererea privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Tat-Gazgrup” axându-se pe trei motive și anume că creanțele SRL „Gaznolia” și ale Serviciului Fiscal de Stat sunt prescrise, nu au fost prezentate probe veridice și concludente în recunoașterea vinovăției părților și cererea de atragere la răspundere subsidiară fost depusă tardiv.

Menționează recurentul că în cazul în care hotărârea din 28 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău privind intentarea procedurii de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup” și hotărârea din 22 aprilie 2017 a Curții de Apel Chișinău privind validarea creanțelor sunt definitive și irevocabile, nu poate fi aplicat termenul de prescripție extinctivă. Or, conform art. 271 Cod civil, acțiunea privind apărarea dreptului încălcat se respinge în temeiul expirării termenului de prescripție extinctivă numai la cererea persoanei în a cărei favoare a curs prescripția, depusă până la încheierea dezbaterilor în fond, iar persoanele cu funcții de răspundere ale debitorului nu au invocat prescripția nici până la intentarea procedurii, nici până la validarea creanțelor.

Indică recurentul că, din conținutul hotărârii contestate rezultă că instanța de insolvență a stabilit că organele de conducere ale debitorului nu au prezentat nici administratorului provizoriu, nici administratorului insolvenței informațiile solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare, cu privire la activitatea și la patrimoniul său, precum și documentele activității economice și documentele de evidență contabilă, or, această situație se încadrează în norma prevăzută de art. 248 alin. (1) lit. e) al Legii insolvenței- ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire.

Recurentul consideră că este eronată concluzia instanței de insolvență precum că organele de conducere ale debitorului vor răspunde solidar pentru nedepunerea cererii introductive doar în termen de 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor de intentare a procedurii de insolvență.

Precizează recurentul că în ședință de judecată s-a constatat cu certitudine că prin hotărârea din 16 mai 2006 a Judecătorei Economice de Circumscripție Chișinău s-a încasat de la SRL „Tat-Gazgrup” în beneficiul SRL „Gaznolia” datoria în valoare de 19700 de dolari SUA și suma de 8087 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată. Conform art. 88 Codul de executare, documentul executoriu a fost prezentat executorului judecătoresc spre executare, care ulterior l-a restituit fără executare, deoarece pârâtul nu dispune nici de surse financiare, nici de bunuri. La fel, s-a constatat că întreprinderea debitoare se află în incapacitate de plată din anul 2006 când și a stopat activitatea din motivul lipsei veniturilor, ce a avut ca efect adoptarea hotărârii din 29 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a dispus intentarea procedurii de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup”. Incontestabil întreprinderea se afla în incapacitate de plată chiar și până la data emiterii hotărârii din 16 mai 2006 a Judecătorei Economice de Circumscripție Chișinău. Conform dispozițiilor art. 26 al Legii insolvenței nr. 632/14.11.2001 în vigoare la acel moment, dispoziții ce se regăsesc în art. 14 al Legii insolvenței nr. 149/29.06.2012, debitorul este obligat să depună cerere introductivă imediat, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice din data survenirii temeiurilor de insolvență. SRL „Tat-Gazgrup” nu a depus cererea introductivă nici în 30 zile calendaristice și nici ulterior nu a executat obligația de a depune cererea introductivă, or, generarea unei datorii de 19700 de dolari SUA denotă survenirea stării de insolvență a debitorului. În concluzie, s-a conchis că administratorul insolvenței a prezentat suficiente probe care dovedesc culpa pârâților și anume: - existența stării de insolvență; - lipsa masei debitoare; - lipsa documentelor activității economice și documentelor de evidență contabilă; - nedepunerea cererii introductive.

În contextul celor expuse, opinează că instanța de insolvență urma să țină cont precum că sarcina probației de a dovedi contrariul o au pârâții, or, aceștia nu au combătut cu nici o probă concludentă, pertinentă și utilă starea de solvență a debitorului, nu au probat ce acțiuni au întreprins pentru depășirea stării de insolvență, care au fost motivele de nedepunere a cererii introductive și de ce nu au prezentat nici până la moment documentele activității economice și documentele de evidență contabilă ale debitorului.

Consideră că pârâții intenționați nu au prezentat informațiile solicitate de administrator cu privire la activitatea și patrimoniul debitorului, precum și documentele activității economice și documentele de evidență contabilă pentru a-și ascunde acțiunile lor culpabile în cadrul administrării și conducerii SRL „Tat-Gazgrup”.

Art. 248 alin.(1), (5) al Legii insolvenței stabilește expres că identificarea persoanelor culpabile se face doar în cadrul procesului de insolvență, iar termenul de prescripție se aplică doar în raport cu perioada derulării procesului de insolvență. Astfel, în condițiile când hotărârea din 28 noiembrie 2016 privind intentarea procedurii de insolvență nu a fost contestată de nici un participant la proces, fiind definitivă și irevocabilă, susține că cererea privind tragerea pârâților la răspundere subsidiară a fost depusă în baza hotărârii adunării creditorilor din 10 martie 2017, în interiorul termenelor prevăzute de norma citată. De altfel, doar după intentarea procedurii de insolvență, atât creditorii, cât și administratorul insolvenței au avut posibilitatea să cunoască despre existența condițiilor de

insolvabilitate la SRL "Tat-Gazgrup" și cine sunt persoanele cu funcții de răspundere ale debitorului cărora le poate fi imputată starea de insolvabilitate.

Conform art.8 alin.(1) al Legii insolvenței nr.149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Instanța de insolvență a adoptat hotărârea contestată la data de 14 decembrie 2017, iar administratorul insolvenței SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian a declarat recurs la data de 29 decembrie 2017, conform sigiliului oficiului poștal (f.d.95), ceea ce denotă că recursul este în termen.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului prin prisma argumentelor invocate în recurs, în raport cu normele de drept, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat de administratorul insolvenței SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian, cu casarea hotărârii contestate și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de insolvență, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform art. 1 alin.(4) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvență se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 5 alin.(5) lit. f) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, una din principalele competențe ale instanței de insolvență în cadrul prezentei legi este tragerea la răspundere a membrilor organelor de conducere care au contribuit la insolvența debitorului, precum și sesizarea organelor de urmărire penală în legătură cu faptele reprobabile săvârșite de aceștia.

Din materialele cauzei rezultă că prin hotărârea din 28 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea introductivă depusă de creditorul SRL „Gaznolia” cu privire la intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup” și s-a constatat insolvența debitorului SRL „Tat-Gazgrup” cu intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup” (f.d.55).

Conform art. 248 alin. (1) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, dacă în cadrul procesului sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului insolvenței/lichidatorului instanța de insolvență poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvent să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvența prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau

creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e) ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăților, de a se plăti cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolabilitate conform prevederilor art. 14; i) comiterea altor acțiuni care au adus daune proprietății debitorului.

Prin cererea depusă la 11 mai 2017, administratorul insolabilității SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian, în temeiul art. 248 alin. (1) lit. a), c), h) al Legii insolabilității, a solicitat tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Tat-Gazgrup”: administratorul Iurie Nicov, asociații Natalia Nicov, Adrian Vrancean, Eugenia Ursu și încasarea în mod solidar de la Iurie Nicov, Natalia Nicov, Adrian Vrancean, Eugenia Ursu o parte din datoriile debitorului și anume creanțele de rangul III și V în sumă totală de 406597, 58 de lei (f.d.2-3).

Colegiul relevă că instanța de insolabilitate eronat și contrar normelor de drept și circumstanțelor cauzei a dispus prin hotărârea din 14 decembrie 2017 respingerea, ca fiind neîntemeiată și depusă cu încălcarea termenului prevăzut de art. 248 al Legii insolabilității, a cererii depuse de administratorul insolabilității SRL „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale SRL „Tat-Gazgrup” și încasarea în mod solidar a sumei de 406597, 58 de lei de la administratorul statutar Iurie Nicov și asociații Natalia Nicov, Adrian Vrancean și Eugenia Ursu (f.d.82-87).

Colegiul notează că instanța de insolabilitate a reținut că creanța creditorului SRL „Gaznolia” a apărut în temeiul unei hotărâri judecătorești emise în anul 2006 și s-a aflat în procedură de executare timp de 10 ani într-o stare latentă, fără întreprinderea anumitor măsuri concrete de către SRL „Gaznolia” sau executorul judecătoresc întru recuperarea datoriei, iar creanța Serviciului Fiscal de Stat de rangul III în sumă de 1661, 96 de lei și creanța de rangul VI în sumă de 3329, 46 de lei, la fel, ar fi prescrisă, deoarece debitorul și-ar fi încetat activitatea în anul 2006 și aceasta ar fi fost formată până în anul 2006, cu toate că ar fi indicată la situația anului 2016.

La acest capitol, Colegiul relevă că instanța de insolabilitate constatând aceste circumstanțe, a ignorat faptul că aceste creanțe deja au fost validate conform tabelului definitiv al creanțelor SRL „Tat-Gazgrup” la situația din 23 ianuarie 2017, fiind aplicată semnătura judecătorului (f.d.56).

Or, conform art. 143 alin. (7) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, în urma verificării tabelului de creanțe definitiv și a materialelor din dosar, cu audierea administratorului/lichidatorului, judecătorul instanței de insolabilitate va valida creanțele incluse în tabel și necontestate de creditori semnând în rubrica „Validat” în dreptul fiecărei creanțe trecute în tabel de administrator/lichidator. În cazul depunerii contestațiilor, judecătorul va semna în rubrica „Contestat” în dreptul creanței contestate și va consemna personal cu cifre în rubrica „Creanțe cu titlu provizoriu” suma creanței pe care o admite cu titlu provizoriu pe perioada examinării

contestației. Judecătorul va menționa în tabel și persoana care a depus contestația. Mențiunile respective vor fi trecute pe cambii și pe alte titluri de creanțe.

Conform alineatului 8 al aceluiași articol, consemnarea judecătorului în tabelul definitiv consolidat al creanțelor are efectul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile pentru toate creanțele validate, conform valorii și rangului lor, precum și pentru debitor, administrator/lichidator și pentru toți creditorii chirografari și creditorii garanți. După validarea creanțelor din tabelul definitiv, numai titularii creanțelor consemnate în tabel pot să participe la votul planului de restructurare sau la orice repartiție de sume, în caz de faliment etc.

În atare circumstanțe, pornind de la faptul că a fost aplicată deja semnătura judecătorului la rubrica „validat” în tabelul definitiv al creanțelor și anume în partea ce vizează creditorii SRL „Gaznolia” și Serviciul Fiscal de Stat, nu mai poate fi invocată prescrierea creanțelor.

De altfel, instanța de insolvență admite contradicții în ipotezele sale în condițiile când a și validat creanțele prin aplicarea semnăturii, însă în hotărârea contestată invocă că ar fi prescise.

Mai mult ca atât, în speță nu au fost prezentate înscrisuri care să ateste contrariul sau cel puțin contestarea creanțelor validate, argument invocat și de recurent, or, întru evitarea interpretărilor și înlăturarea confuziilor, aceste aspecte urmează a fi luate în considerare și după caz verificate la rejudecarea cauzei.

În ceea ce privește constatarea instanței de insolvență precum că cererea ar fi depusă peste termenul stabilit de art. 248 al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, Colegiul notează că această concluzie se datorează unei interpretări eronate a legii.

Or, conform art. 248 alin. (5) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, măsura prevăzută la alin.(1) se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvență, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvență.

Conform art. 272 Codul civil termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune, iar dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

În sensul normelor citate se distinge că termenul de 3 ani stabilit pentru depunerea cererii de angajare a răspunderii subsidiare nu poate începe a curge decât după intentarea procesului de insolvență.

Sub acest aspect, Colegiul reține argumentul recurentului precum că identificarea persoanelor culpabile se realizează doar în cadrul procesului de insolvență.

Conform art. 101 alin. (1) Cod civil, prin hotărâre judecătorească, persoana juridică poate fi declarată insolventă dacă ea nu-și poate onora obligațiile de plată față de creditori. Temeiurile și modul de declarare de către instanța de judecată a persoanei juridice drept insolventă se stabilesc prin lege.

În această ordine de idei, Colegiul reiterează că prin hotărârea din 28 noiembrie 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a admis cererea introductivă depusă de creditorul SRL „Gaznolia” cu privire la intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup” și s-a constatat insolvența debitorului SRL „Tat-Gazgrup” cu intentarea procesului de insolvență în privința SRL „Tat-Gazgrup”.

În contextul prevederilor art. 66 alin.(1) lit. o) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, una din atribuțiile principale ale administratorului insolvenței/lichidatorului este îndeplinirea hotărârilor instanței de insolvență, a hotărârilor adunării creditorilor și ale comitetului creditorilor, adoptate în limitele competenței lor, emiterea de ordine, decizii, dispoziții și de alte acte în vederea exercitării atribuțiilor.

Astfel în baza hotărârii adunării creditorilor din 10 martie 2017 s-a decis înaintarea cererii privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL „Tat-Gazgrup”.

În atare circumstanțe, nu poate fi invocată omiterea termenului prevăzut de art. 248 al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, în condițiile când unul din temeiurile ce a dus la adresarea prezentei cereri a constituit nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvență conform prevederilor art.14 (art. 248 alin.(1) lit. h) al Legii insolvenței).

Or, conform art. 14 alin. (1), (2) al Legii insolvenței, debitorul este obligat să depună cerere introductivă dacă există unul din temeiurile prevăzute la art.10. (2) Debitorul este obligat să depună cerere introductivă și în cazul în care: a) executarea integrală a creanțelor scadente ale unui sau ale mai multor creditori poate cauza imposibilitatea satisfacerii integrale la scadență a creanțelor celorlalți creditori; b) în cadrul lichidării, care se efectuează conform altor legi, devine evident că debitorul nu poate satisface integral creanțele creditorilor.

La caz, Colegiul remarcă că instanța de insolvență invocând omiterea termenului a concluzionat contrar normelor de drept în raport cu circumstanțele cauzei. Or, oportunitatea și necesitatea depunerii cererii privind răspunderea subsidiară a membrilor organelor de conducere poate fi determinată doar în cadrul procesului de insolvență.

Concomitent Colegiul relevă că administrator al insolvenței este persoană desemnată în condițiile prezentei legi pentru supravegherea și/sau administrarea debitorului în perioada de observație, în procesul de insolvență și/sau pe durata restructurării în conformitate cu competențele stabilite de prezenta lege (art. 2 al Legii insolvenței).

Astfel, pornind de la normele de drept specifice procesului de insolvență și dispozițiile legale pertinente litigiilor privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere, Colegiul precizează că doar ulterior intentării procesului de insolvență pot fi determinate cauzele ce au dus la insolvența debitorului și persoanele responsabile de starea de insolvență a debitorului.

În acest sens fiind relevante argumentele recurentului precum că doar după intentarea procesului de insolvență atât creditorii, cât și administratorul insolvenței au avut posibilitatea de a afla despre condițiile de insolvență ale debitorului și persoanele responsabile.

De altfel, chiar și în condițiile când persoana juridică nu a mai activat din anul 2006, fapt invocat de instanța de insolvență, este de remarcat că acest aspect nu exclude posibilitatea administratorului insolvenței de a se adresa în instanța de judecată cu cerere privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere după intentarea procesului de insolvență, în condițiile când nedepunerea cererii introductive de însuși debitor este un temei invocat în acest sens. Or, cererea cu privire la tragerea persoanelor la răspundere subsidiară poate fi introdusă după intentarea procedurii de insolvență în termen de 3 ani de la data

la care s-a cunoscut sau trebuia să fie cunoscut faptul că dâșii au cauzat starea de insolvabilitate.

În speță, Colegiul reiterează că intentarea procesului de insolvabilitate în privința SRL „Tat-Gazgrup” s-a realizat prin hotărârea judecătorească din 28 noiembrie 2016 ca rezultat al admiterii cererii introductive depuse de creditorul SRL „Gaznolia”, or, însuși debitorul nu a depus o astfel de cerere. Respectiv cererea privind tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului a fost înaintată în interiorul termenului prevăzut de lege.

La rejudecarea cauzei, de către instanța de insolvabilitate urmează a fi verificate circumstanțele enunțate în raport cu probele prezentate și normele de drept relevante speței, pentru a se determina temeinicia/netemeinicia cerințelor prin prisma normelor aplicabile raportului litigios.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că s-a stabilit în mod cert încălcarea normelor de drept de către instanța de insolvabilitate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa hotărârea instanței de insolvabilitate, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de insolvabilitate, în alt complet de judecată.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admite recursul declarat de administratorul insolvabilității Societatea cu Răspundere Limitată „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian.

Se casează hotărârea din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza la cererea depusă de administratorul insolvabilității Societății cu Răspundere Limitată „Tat-Gazgrup”-Sergiu Casian cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale Societății cu Răspundere Limitată „Tat-Gazgrup”, cu trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de insolvabilitate-Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecător

Oleg Sternioală

Judecători

Valeriu Doagă

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic

Nicolae Craiu